

**TO TI
SLIBUJU**

SÉRIE
WAYLON
UNIVERSITY

ILSA MADDEN-MILLS

Autorka bestselleru *Drahá Avo*

**TO TI
SLIBUJU**

Copyright © 2020 by Ilsa Madden-Mills

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2026

Cover photo © Wander Aguiar, 2026

Cover design © DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7292-6 (pdf)

ILSA MADDEN-MILLS

TO TI SLIBUJU

přeložila Zdenka Lišková

*Tato kniha je určena všem dívkám,
které věří v sílu osudu a pravé lásky.*

PLAYLIST

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

PROLOG

Dillon

Tady na Waylonu se traduje taková legenda: první dívka, kterou políbíš v prváku u každoročního táboráku, je ta, na kterou nikdy nezapomeš. Dostane se ti pod kůži a otiskne se ti do srdce. Zažehne v tobě takovou vášeň, že uděláš cokoli, abys ji získal.

Možná jí dokonce jednou nasadíš prsten.

Jenže...

Jak už to chodí, když si člověk zahrává s osudem, důležité je správné načasování. Ten polibek se může příšerně zvrtnout. Možná tě nebude chtít. Možná před tebou uteče.

A protože už jsi ji políbil, jsi v háji. Aspoň podle legendy.

A tahle směšná pověra – *nebo spíš varování* – mi vrtá hlavou, zatímco bloumám kolem praskajícího ohně a sleduju večírek probíhající na louce. V zářijovém večeru je cítit podzim. Vzduchem se nese vůně listů a kouře z ohně. Dav studentů je hustý. Většina z nich je už pod parou; někteří se zašili ve stodole, aby si zahráli flašku, jiní tancují na hudbu kapely, která hraje na pódiu. Můj pohled se zastaví u dvojice, která sedí pod obrovským dubem a líbá se. Asi takhle: dnes večer nikoho líbat nebudu. Nejsem pověřivý typ, ale řekněme, že mám slušný pud sebezáchovy.

Prodírám se mezi lidmi a v patách se mi táhnou holky ze sesterstva. Setřásám neodbytnou blondýnku v dresu sesterstva Theta, která se na mě nalepila ve chvíli, kdy jsem přišel.

„Dneska ne, lásko,“ odmítám ji s líným úsměvem, když se mi znova zavěsí na paži. Je sexy, má dlouhé nohy a velké kozy. „Co takhle zítra?“ Až tahle legendární blbost skončí.

„Jasně, kocourku. Zavolej mi. Strčila jsem ti číslo do zadní kapsy.“

To je ale mrška.

Věnuje mi oslnivý úsměv, pohladí mě po paži a odkráčí pryč.

U sudu postává pár kluků z týmu, kteří na mě volají a mávají, abych šel k nim. Zamířím tím směrem a jsem skoro u nich, když...

Počkat.

Zastavím se a ztuhnu, když spatřím *ji*.

Tu holku.

Podívám se pořádně.

Co to...?

Po páteři mi sklouzne neviditelná ruka.

Tancuje sama uprostřed davu. Na jejím těle se mihotají plameny nedalekého ohně. Jedna půlka její postavy se koupe v jeho záři, zatímco ta druhá se ztrácí v temném stínu. Mezi červenou minisukní a černými kotníkovými botami se pohybují opálené štíhlé nohy. Pohupuje boky v rytmu hudby a dlouhé vlasy si drží nahoře. Vzadu na krku má vytetovanou pampelišku.

Ve světlech se jí v pupíku zaleskne stříbrný piercing. Zavírá oči a s rukama nataženýma k nebi se pohybuje v rytmu basové linky.

Srdcovitému obličejí dominují vysoko posazené lící kosti a plné rty. Tmavé obočí rámuje mandlové oči. Její prsa jsou malá, ale pevná a tísni se v bílém krátkém topu na ramínka, který

je dole připevněn k sukni jako podvazkový pás k punčochám. „Není to můj typ,“ zamumlám si pro sebe při pohledu na její drobnou postavu.

„Pojď sem, nováčku!“ volá na mě jeden z kluků, ale já si ho nevšímám a dál sleduju tu holku. Kousek ode mě na ni kouká kluk s červeným kelímkem v ruce. Jeho kámoši ho plácají po zádech a pobízejí ho. Napije se z kelímku, podá ho jednomu z kumpánů a vyrazí skrz dav směrem k ní. Týpek přitancuje za ní, chytí ji za boky a nakloní se k ní. Ona ho odstrčí a já se usměju. Správně, zlato. Buď jedinečná. Tančí sama.

Nebo taky ne, přemítám.

K čertu s legendou. Určitě to není pravda, a ať už je můj typ, nebo ne, klidně bych si nechal říct.

Začínám se proplítat davem, abych se k ní dostal –

„Dillone! Pojď už, chlape. Kluci se po tobě ptají,“ houkne na mě Blaze, popadne mě kolem ramen a táhne mě ke skupince fotbalistů. Podá mi pivo a široce se usměje. Je ve druháku a poznali jsme se na letním kempu. Připadá mi sympatický; vlastně celý tým je jako splněný sen. Vím, že nejsem nejlepší hráč – zatím –, ale momentálně zažívám nejšťastnější období života od smrti mého bratra.

„Dáváme dohromady tým na přetahovanou lanem. Borci z Kappy jsou jako buldozery, ale my je porazíme. Jdeš do toho s námi?“ tázavě zvedne obočí.

„Mhm,“ odpovím, ale znova se podívám na tu kočku, k níž se mezitím blíží další kluk. Proboha, ta holka je snad magnet. Nejdřív ho zpraží pohledem, pak odtančí a zakotví blíž k pódiu. Řeč jejího těla je jasná: *dej si odchod.*

Potvora je to.

Ví, co chce, a tamti blbečci to nejsou.

„Myslel jsem, že je při smyslech, a on je přitom náměsíčný,“ utrousí Ryker a luskne mi prsty před obličejem. „Hej, mladej, přestaň zírat na tu holku.“

„Provedu,“ odpovím a podívám se na něj. Ryker je náš první quarterback a já ho dost uznávám.

Ryker se zasměje. „Tohle je tvůj první táborák, takže si nech zajít chuť. Pamatuji: když uvidíš holku, která se ti líbí, tak –“

„Zdrhej, jako bys měl v patách stotřicetikilového obránce. Do ničeho se nepouštěj. Nenech se oblafnout,“ opakuju z paměti varování, která nám tloukli do hlavy starší spolužáci v jejich pokoji na koleji, než jsme nasedli do aut a vyrazili na večírek.

Maverick, další druhák a náš nejlepší obránce, se dunivě zasměje. „Já bych si z toho neutaňoval. V těchhle lesích se dějí divné věci.“

Pomaloučku zajedu pohledem zpátky k té holce. „Já nevím, mně připadá neškodná.“ Co by se tak mohlo stát, kdybych s ní hodil řeč? Jenom bych z ní dostal jméno a číslo. „Začínám si myslet, že to vykládáte všem prvákům, abyste si mohli vybírat z těch nejhezčích holek.“

Maverick se na mě podívá, a ať už vidí cokoli, pobaví ho to. „Povím ti jeden příběh, bažante. V prváku jsem zrovna na tomhle večírku políbil jednu holku, a když jsem ji viděl příště, chodila s naším kickerem. Je to divný, kámo, vážně divný, jak na ni pořád musím myslet. Říkám ti, nenech se oblafnout. Nestojí to za to.“

„Ohoho. To zní, jako by si našla někoho lepšího,“ zazubím se.

Maverick vyštěkne smíchy. „Jen mu to řekni, Blazi.“

„Mě ta legenda loni taky dostala,“ přiznává Blaze smutně a zavrtí hlavou. „Líbal jsem se s jednou holkou a skončili jsme v podkroví stodoly, kde jsme si to skoro rozdali. A pak frnk. Zmizela. Jestli uvidíš holku s růžovými vlasy, dej mi vědět.“

„Zajímavý.“ Sotva ho poslouchám, moje oči se totiž pořád vrací k tančící dívce. Snažím se být nenápadný, ale zároveň je mi jedno, co si o mně kluci pomyslí.

Ryker se zasměje. „Každopádně ji svlékáš očima. Jestli za ní chceš jít, tak se seber a –“

„Říká ten, kdo se u táboráku s nikým nelíbal,“ přeruší ho uštěpačně Maverick.

Ryker se uchechtne a mávne rukou. „A jak říká legenda, jednoho dne se ti to vrátí, Dillone. Na téhle půdě kdysi žili wiccani a ti se specializovali na kouzla lásky. Zrovna teď stojíme na místě, kde žili a prováděli svoje rituály. Říká se, že jsou pohřbeni v lese, kde –“

Zaslechnu, jak se někdo z nich snaží potlačit smích, a převrátím oči. „Vážně? Nechte toho. Žádná legenda neexistuje, že jo? Je to báchorka, kterou vykládáte všem prvákům.“

Maverick si s předstíranou spokojeností oklepe ruce. „Tak fajn, proč to teda nevyzkoušíš? Aspoň zjistíme, co je na tom pravdy. Jenom si pamatuj, že jakmile ji políbíš, vypálí ti to cejch do srdce a budete něco jako spřízněné duše.“

„To je pěkná kravina,“ oduším posměšně.

On ale přesvědčivě přikývne. „Přisahám. Zajdi si v kampusu do knihovny. Je to v historických knihách o Magnolii. Říkaly si Dcery Venuše. Víš, kdo je Venuše, že jo? Římská bohyně lásky, touhy a plodnosti.“

Nepříjemně se mi sevře žaludek. Jestli nekecají, tak... „Venuše?“

Maverick přikývne. „Četl jsem to až po tom, co se mi stalo v prváku.“

„Ale ta legenda sama o sobě v těch knihách není? Jenom dějiny wiccanů?“ Potřebuju si to ujasnit. Vážně chci jít za tou holkou a promluvit si s ní.

Maverick povytáhne obočí. „Legenda je pověra založená na osobních zkušenostech. Opravdu chceš zpochybňovat stovky příběhů bývalých studentů Waylonu? O týchle legendě se říká, že se vztahuje jenom na první táborák nebo na prváky, takže technicky vzato můžou starší studenti, kteří už na táboráku byli, líbat koho chtějí, aniž by byli prokletí, ale kdo ví, jak to doopravdy je,“ pokrčí širokými rameny. „Já osobně se už u táboráku všem holkám vyhýbám.“

Jeho vážný tón mě zasáhne.

Dobře, předtím jsem lhal. Ve skutečnosti *jsem* pověřivý. Sportovci obecně jsou. Jistý Sawyer, jeden prvák, vždycky sní stéblo trávy, než vyběhne na hřiště. Pokud je trávník umělý, políbí ho. Ostatní kluci dělají podobné věci. A já? Před každým zápasem a po poločase políbím hřbety svých rukou, když vycházím z tunelu. Začalo to v posledním ročníku na střední jako tichý pozdrav mému bratrovi do nebe. Takhle tradice mi vynesla státní mistrovský titul na přípravce. Někteří se posmívají sportovcům, kteří před zápasem provádějí opakované úkony, ale mně to dává pocit kontroly a jistoty, že odehraju skvělý zápas. Moje motto zní: *Pokud věříš, že ti tvůj rituál pomůže podat špičkový výkon, proč ho nedodržovat?*

Ryker se zasměje. „Přestaň si z něj utahovat, Mave.“

„Já si z něj neutahuju!“ ohradí se Maverick. „Delaney...“ uchechtne se, „je všude, kam se podívám – akorát že s jiným klukem...“ Napije se piva.

Tu jeho Delaney neznám, ale podle jeho výrazu soudím, že ho dost bere... „Dobře, přesvědčili jste mě.“ Vytáhnu telefonní číslo, které mi ta Theta strčila do kapsy, zmačkám ho a hodím do ohně. Je to přehnané, ale teď, když znám důsledky, jsem opatrný. Jasně že se chci někdy v budoucnu seznámit s bezva

holkou, ale ne v prváku. Navíc příběhy Mavericka a Blaze nemají šťastný konec.

Blaze mě poplácá po zádech. „Správně. Počkej, až prokletí pomine. Dneska večer s žádnou holkou radši ani nemluv.“

O hodinu později mám v sobě pár piv a odcházím nám pro další rundu, když ji znova zahlídnu. Pořád tancuje. Pane jo. Copak není unavená? Zastavím se a zírám, jak se předkloní a vzápětí prudce narovná, až jí odlítnou vlasy dozadu. Pohybuje se jako profík. Že by striptérka? Ne. Na to je moc mladá a svěží. Možná studuje tanec...

Pořád mě fascinuje, ale tentokrát mnohem víc. Mám pocit, jako bych ji už dřív vídal ve své fantazii. Sklon jejích odhalených ramen, prohlubeninu ve spodní části páteře, váhu jejích prsou v mých dlaních...

Akorát, že je to nesmysl. Tuhle holku jsem předtím nikdy neviděl.

To bude tím pivem.

Ale stejně...

Při dalším pohledu na ni mě začíná brnět kůže a rytmus z nedaleko umístěných reproduktorů duní a synchronizuje se s tlukotem mého srdce. Naprázdno polknu. Jsem stejně nervózní, jako když se dívám na fotbalové hřiště s míčem v rukou. Ani si neuvědomím, co dělám, postavím pítí na zem a vydám se k ní. Za deset vteřin stojím za ní a přemýšlím, co se to sakra děje.

S žádnou ani nemluv, ozve se mi v hlavě, ale já ten varovný hlas ignoruju. Tomu pokušení nedokážu odolat. Co je špatného na tom trochu si popovídat?

V korunách stromů zašumí vítr a donese ke mně její vůni. Něco svěžího a ovocného.

„Ahoj,“ pozdravím tiše.

Ona mě neslyší.

„Ahoj!“ zavolám.

Otočí se ke mně, její rty se zavlní v úsměvu a já ucítím podivné zachvění v žaludku. Hlavou mi proletí bláznivá myšlenka – *kéž bych viděl, jakou má barvu očí* –, ale k tomu, abych si všiml provokativního nádechu v jejím úsměvu, žádné světlo nepotřebuju.

Aha, chápu. Je krásná. Je zvyklá, že po ní kluci jedou. Jasně.

Ale já jsem jiný. Já jsem ten, na kterého čekala.

Její vlasy mají sytou mahagonovou barvu protkanou měděnými a světlounce medovými odlesky a jsou dlouhé, s měkkými konečky, které jí sahají až do poloviny zad. Představuju si, jak mi ty prameny kloužou v rukách, když je rozprostírám na polštáři. Vidím její ospalé oči, jak se na mě dívají, když se ráno probudí – *Počkat...* Tohle je šílenství.

„Ahoj?“ zareaguje tichým, chraplavým hlasem, nakloní hlavu a zadívá se mi do očí. Zjeví se mi chlupy na rukách, automaticky mi naskočila husí kůže.

Vybírám si tebe, šeptá pravá část mého mozku, zatímco ta levá křičí: *Nebezpečí, nebezpečí.*

Potlačím negativní myšlenky, nakloním se a trochu nejistě sevřu její drobný obličej v mých velkých dlaních. Zlehka se dotknu svými rty jejích. Sotva znatelně.

Zatraceně, co to děláš? křičí můj mozek.

Ona překvapeně vyjekne a na okamžik se od sebe oddálíme.

To je všechno, říkám si, *jenom malá ochutnávka a jdu od toho.* Jenže to neudělám. Ignoruju ten hlas a znova k ní přitisknu ústa. Můj jazyk se dotkne měkkých, nadýchaných rtů. Chutnají jako třešně, stejně bohatě a sladce. Ona na chvíli zaváhá, ale pak se mi podvolí a ty svůdné rty rozevře. Z hloubi hrdla se jí vydere

smyslný zvuk. Její vlasy se kolem nás zavlní, pohladí mě po tváři, pošimrají mě na lícních kostech. Vesmír se na okamžik zastaví, změní své uspořádání a začne se rozpínat novým směrem.

Ten polibek mě zasáhne jako blesk z čistého nebe a jeho účinek se okamžitě zkoncentruje v mém rozkroku. S nejasným tušením, že jsem v tom až po uši – *no a co?* –, zasténám a prohloubím náš polibek. Moje ruce sklouznou po jejích tvářích a přes krk až na paže. Náš dech se mísí. Palci přejíždím po zrychleném pulsu na jejích zápěstích. Hlavou mi víří obrazy jejího těla na mně, jejích prstů na mé hrudi, zatímco ona počítá údery mého srdce a –

Vykřikne a prudce se ode mě odtrhne. „Ty pitomče! Co to děláš?“

„Líbilo se ti to, zlato.“

„Cože? Ne!“

„Jsem Dillon.“

„No a co? Dej si odchod.“

„Jak se jmenuješ? Dáš mi číslo?“ Dillon McQueen se jen tak nevzdává. Když vidí něco, co chce, jde si za tím. Někdy o sobě mluví ve třetí osobě. „Jsi v prváku? Já hraju fotbal. Jsem quarterback.“ To obvykle stačí, abych upoutal zájem holek.

Zavrtí hlavou a vypadá téměř překvapeně, když se krátce dotkne svých rtů. Myslím, že si mumlá něco jako: *casanova s koženou merunou*. Pak se prudce otočí zády.

„Ne, počkej! Neodcházej!“ snažím se ji zastavit a natáhnu se po ní, ale ona se jen krátce ohlídne přes rameno a zmizí v davu.

Vyrážím za ní, prolítám se mezi lidmi a vrážím do tanečnicků. Jeden z nich, velký týpek s mohutnou hrudí, do mě strčí, protože jsem do něj narazil. Padám na zadek. S bušícím srdcem se zvedám, pokrytý hlínou a trávou se prodírám davem a rozhlížím se kolem sebe. Díky své výšce mám dobrý výhled, ale ona je pryč.

Někde v dálce fotbalisti pokřikují moje jméno a pak opakovaně skandují: *Venuše*.

A sakra.

Legenda 1, Dillon 0.

KAPITOLA 1

O tři roky později

V sobotu večer si do obchodu Piggly Wiggly nakráčí vysoký svalnatý kluk v těch nejtěsnějších černých kožených kalhotách, jaké jsem kdy viděla.

Přiznávám, že jsem ještě nikdy neviděla chlapa v kožených kalhotách, takže možná existují těsnější.

Proč má rozepnutou košili?

Můj bože, ten je ale vysekaný!

A co je mnohem podstatnější, kde se tu *u všech rohatých* vzal? Zjevně nepatří mezi pohodové obyvatele Magnolie ve státě Mississippi. Ti nosí flanelové košile a džíny nebo oblečení s logem Waylonovy univerzity.

Vytáhnu si sluchátka z uší, takže už neslyším Alicii Keys, jak zpívá o dívce v plamenech. Je to sice moje oblíbená písnička, ale tohle si přece nemůžu nechat ujít.

Zaujate sleduju, jak společně s ním skrz posuvné skleněné dveře vchází trojice dívek, které vypadají jako krásně nalíčené panenky s dlouhatánskýma nohama a bujným poprsím. Každá z nich má na sobě něco koženého.

Ta první, platinová blondýna v červené kožené minisukni a botách na vysoké platformě, kráčí přímo za ním. Cestou mu upravuje bílou košili, která se vlní kolem jeho štíhlých boků a odhaluje tetování a vypracované břišní svaly s výraznými bochánky a prohlubněmi.

Brunetka – páni, vypadá jako vysoká Mila Kunis – má na sobě fialovou semišovou vestu s třásněmi, úzké džíny a páskové boty na podpatku. Ta ho drží za ruku a dost se u toho naparuje.

Po jeho levém boku se nese štíhlá zrzka s nadupaným dekoltem. Její ruka si na jeho rameni pohrává s konečky zlatohnědých vlasů, které se mu vlní pod kšiltovkou. V těch černo-bílých minišatech s potiskem kravské kůže vypadá úžasně, jako by právě slezla z newyorského módního mola.

Kšilt čepice vrhá šikmý stín na ostře řezané rysy jeho obličeje, takže vidím polovinu výrazné lícní kosti a část plných, našpulených rtů. Mužnou bradu pokrývá tmavé strniště a jeho pohled se skrývá za stříbrnými zrcadlovkami. U pasu se mu leskne zlatá přezka opasku, velká jako dezertní talířek.

Najednou na mě útočí tolik smyslových vjemů, že se mi z toho točí hlava a prsty svrbí nutkáním to všechno zaznamenat. *Serena Jensenová odhaluje tajný kult kůže v Piggly Wiggly. Povolte organizaci PETA.*

Přemýšlím, jestli jsou vůbec skuteční – byl to dlouhý týden –, a tak zavřu oči a znova je otevřu. Pořád tam jsou.

Podle jeho svalnaté postavy a výšky něco přes metr devadesát mi můj šestý smysl našeptává, že bude sportovec. Ten kluk je obrovský, v podstatě zeď. Nejspíš fotbalista – ale ne z jihu, protože tady by se v takových kalhotách nikdo neproducíroval. Aspoň ne v Magnolii ve státě Mississippi. Možná tak v Memphisu, pouhé dvě hodiny cesty odsud.

„To bude úplněk nebo nějaká divoká party,“ zamyslím se nahlas nad bedýnkou bezsemenných zelených hroznů. Kuličky vína přikývnu na souhlas a tiše mi připomenou, že jen podivíni mluví s neživými předměty.

„Prostě jsem unavená,“ vysvětlím jim, vezmu hrozen, vložím ho do igelitového sáčku a zavážu ho. Včera večer jsem dělala catering pro univerzitu a jsem úplně vyždímaná.

Ten chlapík a jeho harém se přesouvají hlouběji do obchodu a já pocítím náhlou lítost. Ne vždy jsem trávila víkendy nakupováním v obchodě s potravinami. Kdysi jsem se chodívala odreagovat na večírky mimo kampus, například na ten u výročního táboráku. Svěží podzimní počasí, místní kapely a soutěže, kde kluci ukazují ramena – není nic zábavnějšího než sledovat elitní univerzitní sportovce, jak hrají přetahovanou nad jámou plnou bahna. Povzdechnu si. Poslední univerzitní party, na které jsem byla, byl táborák v prvním ročníku.

Už nejsem ta bezstarostná holka. Teď studuju a zároveň pracuju. Málokdy chodím ven jen tak pro zábavu. Babička říká, že je to proto, že jsem Vodnář a těm trvá dlouho, než se vzpamatují ze zlomeného srdce. Moje znamení zvěrokruhu zároveň vypovídá o tom, že jsem nekonvenční a odlišná. Což je pravda.

Pan Sexy kařata se zastaví u stojanů s řezanými květinami a zároveň s ním to jako na povel zapíchnou i děvčata. Šest očí upřených na něj, těla v pohotovosti a očekávání, co udělá dál. Že by jim koupil růže ze supermarketu?

Luskne prsty, zamumlá něco, čemu nerozumím, a blondýnka spěšně vytáhne z kabelky kousek papíru. Hodí mu ho do dlaně, pohladí ho po tváři a pak se vrátí na své místo za ním – to vše s elegancí a okouzlejícím půvabem, jako by tenhle taneček už někdy předtím tančili. On si sundá sluneční brýle a zastrčí si

je nožičkou do kapsy košile. Podívá se na papír, usměje se a já mám pocit, že zašeptá: „Orea.“

Dívky čekají na jeho pokyny jako dobře vycvičení chrti. Zůstávají trpělivě stát, i když mu zazvoní telefon. On to zvedne a chvíli mluví a směje se s tím, kdo je na druhém konci linky. Pak telefon zastrčí zpátky do kapsy kalhot, pod jejichž kůží se klenou jeho svalnatá a silná stehna. Břicho má opálené a tvrdé jako ze železa. A vida, je to leváček. „*Pěkný*“, sdělím potichu hroznům poté, co mou pozornost upoutá obrys v jeho rozkroku. Už je to nějaký ten pátek, tak se snad můžu podívat, ne? Jenom se nesmím dotýkat.

Jeho pohyb s telefonem v ruce přiměl brunetku, aby se ho pustila. Toho využije zrzka, která hbitě proklouzne na jeho pravou stranu. Loktem strčí do brunetky – *au, to asi bolelo!* – a natáhne se po jeho ruce.

Nastává chaos.

„Teď jsem na řadě já, Bambi! Kdo zaváhá, nežere!“ popíchně zrzka brunetku.

„Poslouchej, Ashley –“ oboří se na ni Mila/Bambi.

„Nemůžeme prostě koupit, co potřebujeme, a odejít odsud bez hádání?“ postěžuje si blondýnka.

„Holky, prosím,“ ozve se hluboký hlas. „Žádné hádky. Pravidlo číslo jedna: musíte spolu vycházet, jinak končím.“

Pravidla?

Ale, ale, on asi bude *vzácný*.

Jejich sexy idol po nich blýskne jednostranným úsměvem, který je svým způsobem dokonalý. Snoubí se v něm plachost a sebevědomí muže, kterému od narození padají ženy k nohám. „Všechny jste krásné, zlatíčka. Dechberoucí, neodolatelné a ano, každý chlap by byl šťastný, kdyby vás měl po svém boku.“

Schová svůj seznam. „Ale já jsem náročný. Být se mnou je dřina a upřímně, žádnou z vás si nezasloužím.“

„Ale zasloužíš!“ zvolají.

Vážně?

„To bude pěkný grázlík,“ zamumlám si pro sebe. Přesto obdivuju jeho svalnatou hrud, ty vlnící se svaly. „Hmm. Kdybych o tobě psala, proměnila bych tě v kentaura.“

Nenápadně se přesunu o kousek blíž a schovám se za vystavené zákusky Little Debbie. Ve skutečnosti je nechci špehovat, jenom jsem zvědavá. To se ve mně ozývá spisovatelka, která čerpá nápady z těch nejbizarnějších událostí.

Frajer se zhoupne na patách a zdá se, že s pohledem upřeným na děvčata chvíli přemýšlí. „Dobře, pokud na tom trváte, musíte vědět, že se mi líbí holky, co milují fotbal stejně jako já.“

„Taky že jo,“ přesvědčují ho nadšeně.

On si dá ruce v bok a chvíli se v hlubokém zamyšlení prochází sem a tam. „Já vím, že fotbal milujete, ale moje holka musí taky dobře znát moje statistiky – dokonce i to, jak rychlý jsem na čtyřiceti yardech.“

„Máš to za čtyři celé sedm sekundy,“ vyhrkne Mila/Bambi a vítězoslavně se podívá na zbylé dvě holky. „Jeden z nejrychlejších quarterbacků v lize.“

Jejich společník zamrká. „A ještě... vím, že tohle pro vás bude novinka, tak se nenaštvěte, ale moje holka musí znát i statistiky running backa, tight enda a wide receivera. Já vím, vím, vidím vám to na očích – o tomhle jsem se doteď nezmínil. Ale jde o to, že znalost statistik ze mě dělá lepšího hráče, a vy přece chcete, abych se dostal k profíkům, ne? Abych vydělával pořádný balík?“

„Ale, Dillone, já už znám všechny tvoje statistiky.“ Mila/Bambi ze sebe vychrlí procenta a údaje: *celkový počet zápasů, pokusy*

o přihrávku, úspěšné přihrávky, uběhnuté yardy... Je to pro mě španělská vesnice, takže se v průběhu jejího monologu ztrácím.

„Proč pořád přidáváš další a další požadavky?“ ozve se blondýna.

„Protože fotbal je hra čísel,“ poučí ji tenhle Dillon. „A moje děvče, možná láska mého života,“ položí si ruku na srdce, „musí znát zpaměti statistiky... celé naší ofenzivy.“

„To je ale jedenáct hráčů!“ namítne ona.

Dillon přikývne. „Kompletní analýza za poslední tři roky bude stačit.“

Jeho oznámení mezi ně dopadne jako olověná koule, protože se na sebe všechny zamračí a vymění si podezíravé pohledy. Možná mají obavy, že jedna z nich už má ty podivné statistiky v malíku?

On pokračuje: „Pokud je to na vás moc, pochopím, když to budete chtít odpískat. Moje chyba.“

„My to zvládneme!“ dušují se Mila/Bambi a zrzka.

Jeho obličejem se mihne výraz plný obav, který ale rychle zamaskuje. „Určitě? Budete si muset promluvit s trenéry a asistenty, abyste ty statistiky daly dohromady, a pak vytvořit tabulku v excelu. Studuje některá z vás statistiku?“

Přiznávají, že ne.

„No, to je škoda,“ zabručí. „Bude to dost práce. Nemyslím si, že na to máte čas. Máte školu a svůj osobní život.“ Přehnaně si povzdechne, svěsí ramena a jeho svalnatá hrud' splaskne, jako by mu právě řekli, že mu umřelo štěně. Vypadá tak sklesle, že skoro čekám, až si otře slzu z oka.

Přimhouřím oči. On je tahá za nos.

„Na tom nic není. Studuju medicínu na červený diplom,“ prohlásí Mila/Bambi a já musím potlačit překvapené vyjeknutí.

Do toho, fotbalové fanyanky! Krásné a inteligentní ženy si mohou sportovcům fandit, jak se jim zlíbí. Věřím, že ženy by měly jít svou vlastní cestou, a pokud se tahle holka účastní nějaké soutěže o přízeň toho kluka, kdo jsem, abych ji soudila?

Kdysi jsem byla jako ona a pro jednoho muzikanta bych hory přenášela. Byla jsem mu k dispozici, kdykoli zavolal, a nechodila jsem na přednášky, jenom abych mohla jet na každý jeho koncert v okruhu čtyř hodin jízdy od Magnolie. Vážila jsem si každého společného okamžiku, všechny je uchovávala v srdci jako malé drahokamy a byla jsem si jistá, že mě miluje. Překvápko: nemiloval. Ne tak, jak jsem si představovala. Technicky vzato jsem nebyla pouhá skalní fanyнка, protože mě nazýval svou *přítelkyní*, ale zas takový rozdíl v tom nebyl. A musím uznat, že mě na něm částečně přitahovala *právě* ta hudba.

„Já jsem v nultáku na právech a určitě to zvládnu,“ podotkne blondýnka s tvrdohlavým výrazem ve tváři. „I když osobně matematiku nesnáším.“

„Dillone, brouku, klidně si změním obor na statistiku,“ nabídne se zrzka a zapózuje ve svých šatech s kravským potiskem.

Zadusím v sobě smích, když se mu ve tváři mihne strach, který zakryje odzbrojujícím, velmi líným sexy úsměvem. „Ne, to nebude nutné, Ashley. Jsi v posledním ročníku – na změnu oboru je už pozdě. Máš před sebou celou budoucnost v...“ Semkne rty a zamyslí se.

„V hudebním průmyslu. Minulý týden jsem ti poslala video, jak zpívám ‚Love‘ od Taylor Swift. Pamatuješ? Říkala jsem ti, že mi to připomíná nás.“

„Hmm, jo,“ vydechne týpek útrpně a několik napjatých vteřin zírá na podlahu, než se na holky znova podívá. „Upřímně, za rande se mnou vám ta námaha nestojí. Víím, že jste se přihlásily

k účasti na téhle tradici mezi týmem a Thetama a já jsem cena,“ zašklebí se, „ale možná byste se měly obrátit na Sawyera nebo Troye a přesvědčit je, aby do toho šli oni. Uděláte z nich hvězdy a já se budu moct soustředit na vyhrávání zápasů. Na konci téhle soutěže stejně žádný vztah nevznikne...“

Ashley pohodí rudou hřívou a zvedne bradu. „Fotbalisti vybrali jako cenu *tebe*, ne Sawyera nebo Troye, a ty jsi v květnu souhlasil. Nebudeme to měnit a ty už nemůžeš vycouvat. Nebylo by to fér. Jsme ti k dispozici už od letního kempu.“

Dillon zvažní. „Jo, všiml jsem si, že jste všude, kam se podívám.“

Ona se sladce usměje a přeje mu nehty po svalnatém předloktí. „Tak my se pustíme do těch statistik a ty si před plesem vybereš vítězku.“ Ashley se tázavě ohlídne na ostatní dívky, které přikývnu na souhlas, a pak se všechny podívají na něj.

On chvíli o jejích slovech přemýšlí a přitom si opře ruce v bok, takže se jeho pozornost přesune na jeho dlouhé, opálené prsty a napnuté břišní svaly. Nakonec prudce vydechne. „U všech louskáčků, tak dobře. Do té doby žádné hádky, žádné nadávky a žádné plížení se do mého pokoje v noci, jasný?“

Holky přikývnu a jeho vyrovnanost se obnoví. Pak něco zamumlá a každé z nich se dotkne. Jednu pohladí, další políbí na tvář a tu třetí poplácá po zadku.

Vyprsknu smíchy, ale nikdo mě neslyší, protože z reproduktorů zní Patsy Cline, která zpívá o tom, že je blázen do jednoho muže. Zdá se to příhodné.

Ale pak se zarazím a málem upustím mango, které držím v ruce. Počkat... *U všech louskáčků?* To znám! Odkud to je? Z jeho úst to znělo divně. Tohle není jižanská průpověďka... Počkat, už to mám! *Vánoční skřítek?*

Natáhnu se po kabelce, abych z ní vylovila telefon. Ty krásno, to je ono! Přesně tohle potřebuju pro foto/video bingo výzvu, kterou děláme na katedře žurnalistiky. Bude těžké překonat fotku profesora Whitleyho, jehož zadek se včera na nádvoří stal obětí útoku husy (dokonalý příspěvek do kategorie *Útok zvířat v kampusu*), ale zápolení tří holek o sportovce, který cituje skřítku Buddyho, to splňuje všechna kritéria v kategorii *Hlášky Willa Ferrella*. Sakra, možná to vyhraju!

Normálně bych po výhře tolik netoužila, ale hlavní cena je pět set dolarů a já potřebuju nové pneumatiky. Nejen to, moje ubohé auto se rozpadá, stropní světla blikají, motor chrčí, kdykoli zastavím na stopce nebo na červené. To auto jezdí na dobré slovo. Stáž v novinách není placená a práce v cateringu je málo. Bylo by hezké mít nějaké peníze navíc a nemuset se bát, že vyčerpám své skromné úspory.

Hrabu se v kabelce, až konečně nahmatám telefon a vytáhnu ho, jenže zakopnu o bednu dýní. *Co tady dělají v srpnu?* Mobil mi vyletí z ruky a přistane pod chladicím boxem s rybami tři metry ode mě. Doběhnu k němu, ohnu se, vyšpulím zadek, *je mi to jedno*, a natáhnu se pro něj. Pevně ho sevřu v ruce, vyskočím na nohy – *úspěch!* –, jenže pan Sexy kařata a jeho doprovod někam zmizeli.

Povzdechnu si.

Zatraceně.

Ale pak se usměju.

KAPITOLA 2

Kde jsou ta zatracená Orea?“ řeknu nahlas, abych upoutala jeho pozornost. Ruce si opřu o boky (stejně jako on předtím) a znova a znova prohledávám regály. „Obvykle jsou vedle Nutter Butters,“ vykládám jahodám v mém vozíku. Je smutné, že moji přátelé jsou buď ovoce a zelenina, nebo členové mojí rodiny.

„Přišla jsi pozdě,“ ozve se za mnou hluboký mužský hlas. „Jsou boží, co? Moje oblíbené sušenky. Jím je dost rafinovaným způsobem. Nejdřív si trochu ukousnu a pak pěkně pomalu oddělím vrchní sušenku od bílé krémové náplně, kterou z té spodní olížu.“

Uvědomím si dvě věci najednou. Za prvé použil výraz *olízat*, což je nechutné, a za druhé, není to způsob, jak se mnou flirtovat, protože jeho hlas křičí *nuda*.

Fajn. Nechci, aby se mnou flirtoval.

Babička s oblibou říkává: *Sereno, ty nerada vyvoláváš problémy, ale kam přijdeš, vždycky se nějaké objeví*. Možná si to jednou nechám vytetovat. Ale teď si hluboce povzdechnu a v duchu se hecuju, abych pana Sexy kaťata vytočila natolik, že řekne *u všech louskáčků*. Bojovnice ve mně, ta, která byla raněna a pošlapána

jiným hezounem, řve, abych ho roztrhala na kusy, abych byla chladná jako led a dala mu najevo, že mě jeho aura sexy idolu neovlivňuje, ale druhá polovina mého já je našťvaná, že mám na sobě děravé tričko s potiskem kapely Four Dragons a flekem od kávy a volné maskáčové kalhoty, v nichž vypadám, jako bych se chystala na lov jelenů. Přiznávám, že v poslední době šel můj styl z kopce. Cestou navíc zakopl o kámen a spadl z útesu.

Husté vlasy mám tak trochu krepaté (díky tobě, drahá vlhkosti) a sčesané dozadu do nelichotivého nízkého culíku. Můj prodyšný slaměný kovbojský klobouk je starý a odrbaný, i když v minulosti býval elegantní a možná i trochu sexy. V mých počátcích tady na Waylonu jsem ho nosívala k malým červeným bikinám a žabkám na podpatku, když jsem se opalovala u jezera s holkami ze sesterstva. Teď už jenom zakrývá mé rozčuchané vlasy. Moje nadměrně velké brýle jsou ušmudlané od toho, jak si je neustále posouvám ukazováčkem, a na tváři mám ještě otisk polštáře po odpoledním šlofíku.

Ale. Upřímně řečeno, je mi to jedno. Den, kdy začnu řešit, co si nějaká kopačka myslí o mém vzhledu, bude dnem, kdy popřu sama sebe. Život mi uštědřil dost tvrdou lekci, v níž mě poučil, že jediná osoba, na kterou bych měla dělat dojem, jsem já. Moje dny touhy po pozornosti nějakého promiskuitního frajírka jsou pryč!

Než se otočím, spustím na telefonu nahrávání videa a co nejdiskrétněji namířím kameru jeho směrem. Hlavou mi bleskne vize mého deset let starého highlandera vybaveného novými pneumatikami.

S výškou něco málo přes metr šedesát musím zaklonit hlavu, abych na toho borce viděla.

Ale co.

Nemám zapotřebí na něj dělat dojem. Jeho holky jsou vysoké. Já ne.

Z takové blízkosti – necelé dva metry od něj – je jeho vizáž téměř fyzickým útokem na mé smysly. Bohatá a opojná, vyzařující intenzivní mužnost. Je vyloženě krásný. Ten ostře řezaný obličej, to božské tělo, obojí má nádech žhavé smyslnosti.

Taková přitažlivost by měla být zakázaná.

Soustředím se na svůj tep: ani trochu nezakolísal. Jsem naprosto imunní.

Když jsem se nedívala, otočil si čepici kšiltlem dozadu a nad nastavitelným páskem na čele mu teď trčí chomáčky světle hnědých, téměř blond vlasů. Ve světle zářivek se rýsují jeho lícní kosti a jeho tváře pokrývá husté tmavé strniště. Zajímalo by mě, jestli se musí holit každý den, aby mu ten vzhled vydržel. Má živé tyrkysové oči – úplný oceán barev orámovaný hustými dlouhými řasami. Navenek jsou klidné, ale v jejich hlubinách tuším bouři. Zajímavé. Předtím působil lhostejně, bez sebemenšího náznaku emocí, ale teď z něj cítím neklid. Spisovatelka ve mně jeho nepokoj vnímá.

Chudáčku, je těžké být obklopen hezkými dívkami, které o tebe soupeří?

Jeho nos je jako čepel, rovný a výrazný. Krk nemá tak svalnatý ani silný jako někteří fotbalisti, ale pevný a šlachovitý, jako mívají sochy v muzeu. Připomíná mi Michelangelova Davida. A jeho hrud' – bože, chlape, proč se nezapneš? Skoro ti vidím bradavky! Mám slabost pro tetování a to, které má na hrudi, mě láká. Moc ráda bych se dotkla jedné malé růže –

Ovládej se, Sereno.

Zvednu oči zpátky k jeho obličejí a zakážu si kochání.

Střelí po mně nezaujatým pohledem. *Ne, ta není hezká*, pochopím z jeho výrazu, než obrátí svou pozornost zpátky k regálu.

Dívám se na něj o chvilku dýl, než je slušné, a snažím se, aby pocítil tíhu mého zkoumavého pohledu, ale pak to vzdám, protože si toho stejně nevšímne. Spokojím se s počítáním balíčků sušenek Oreo v jeho vozíku. Dvacet. Blbec.

Upře na mě tázavý pohled.

No to snad ne?! On mluvil jako poslední a teď čeká, že se nad ním budu rozplývat?!

Ukazováčkem si posunu brýle s býlími obroučkami. „Věděl jsi, že se sušenka Oreo peče padesát devět minut?“

„Hmm, fascinující.“ Natáhne se za mě pro sušenky Nutter Butter.

Přesně, jak jsem čekala – v jeho světě neexistuju.

Taky si sáhnu pro jedno balení – přece mu nenechám všechna – a moje ruka se otře o jeho. Ani záchvěv.

„Každá sušenka Oreo se peče přesně dvě stě devadesát celých šest desetin sekundy při teplotě dvě stě stupňů Celsia nahoře a sto padesát dole,“ odříkám. „Jedná se o velmi precizní pečení.“

„Aha, no jo.“ Podívá se na hodinky, takové ty drahé, potápěčské, a pak se rozhlídne, aniž by mi věnoval pohled. Pravděpodobně hledá svůj harém. Na druhém zápěstí má široký kožený náramek s lesklým křemenem uprostřed. Vypadá omšele a moc se nehodí k tomu, jak vnímám jeho osobu. Možná suvenýr? To je jedno.

„A ta Orea s dvojitou náplní? Bohapustá lež,“ mudruju dál. „Jsou jen jednaceláosmdesátšestkrát vyšší než ta normální. Velmi podlý reklamní trik. Já myslím, že když napíšeš dvojitá náplň, tak ať je dvojitá. Přemýšlela jsem, jestli bych se neměla obrátit na Sdružení obrany spotřebitelů. Na druhou stranu pochybuju,

že by to k něčemu bylo. Těchhle sušenek už se prodalo tolik, že by čtyřistaosmdesátjednkrát obtočily Zemi.“

Postoupí uličkou o kus dál, aby si nabral čokoládové cookies. „Chápu, miluješ sušenky Oreo. Promiň, že jsem je vykoupil. Jsou v akci – když jich koupíš deset, dostaneš slevu pět dolarů. Za tu cenu jsou prakticky zadarmo. Každý miluje sušenky zadarmo a my pořádáme tematický večírek *Kůže a sušenky*, a než se zeptáš – ano, byl to můj nápad.“

„Kreativní.“ Vydám se za ním a jakoby náhodou narazím svým vozíkem do jeho.

Zvedne hlavu, zamračí se a ty emotivní – *ano, emotivní* – modrozelené oči se zaměří na můj obličej. Zatěkájí ke klobouku, přejedou po díře na triku, sestoupí k černo-zeleným maskáčovým kalhotám a nakonec spočinou na mých lesklých červených martenskách, mém jediném stylovém doplňku. Pomalu se vrací k mé tváři, kterou se snažím udržet v klidu, ale moc mi to nejde. Být středem takové pozornosti po dobu několika dlouhých vteřin je trochu znepokojující, ale nic, co bych nezvládla. Jsem naprosto netečná vůči jeho přitažlivosti! Jsem žena!

„Každé Oreo má devadesát vroubků po obvodu a –“

„Po obvodu?“ zakrouťí hlavou, jako by se probudil ze zlého snu.

„A Národní den sušenek Oreo je šestého března. Bohužel to většina lidí neví. Já to obvykle slavím tak, že je zapékám v rohlíku. Neskutečná dobrota.“

Zaraženě zamrká. „Hele, fajn, chceš moje sušenky – došlo mi to. Normálně bych byl milý – *a já jsem milý* –, ale slíbil jsem svému týmu, že přinesu dost pro všechny. Mám doma čtyřicet lidí. Chápeš to, že jo?“ V jeho výrazu se objeví nepatrný náznak zaváhání, jako by mi je vážně chtěl dát, jako by mu té obyčejně

holky bylo líto – jenže pak mu zapípá telefon a on na mě zapomene a jeho prsty se rozletí po klávesnici.

Když se vydá uličkou dál, následuju ho a snažím se udržet naše vozíky vedle sebe. Je to těžké, protože se musím vyhnout regálu s balenými arašídami, ale zvládnou to. Navíc mám kratší nohy a on celkem upaluje.

„Studie z roku 2013 říká, že sušenky Oreo jsou stejně návykové jako kokain. Kdybych si měla vybrat, na čem budu závislá, asi by to vyhrály sušenky. Moje sestřička je miluje. Je vážně roztomilá.“

Nechá telefon telefonem, otočí hlavu mým směrem a s přimhouřenými očima si mě znova prohlídne. Jeho oči se zastaví na mém klobouku. Jeho obličejem se mihne bolestný výraz, jako by ho pohled na mě skutečně bolel. Je to tím kloboukem, vím to. Je ohavný.

„Sestřička? Kolik jí je?“

„Čtyři. Je to zlatíčko.“ Sedmnáct. A lomcuje s ní puberta – stejně jako kdysi se mnou.

„Orea miloval můj bratr. Rád si je drtil do sklenice s mlékem. Což bylo dost nechutné.“ Po rtech mu přelítne prchavý úsměv.

„Paráda. Tak mi dej jeden balíček a já zmizím.“

Mezi námi se rozhostí nesmělé ticho a ve vzduchu zapraská napětí. Se zvláštním výrazem sklopí oči. „Neznáme se?“

„Ne.“

„Připadáš mi povědomá.“

„Opravdu?“

„Chodíš na Waylon?“

„Tam snad chodíme všichni, ne?“ Není možné, aby mě znal. Nesleduju sport a na přednášky moc nechodím. Vzhledem k tomu, že většina mých přátel už absolvovala a odstěhovala se,

se držím spíš stranou. Možná mě viděl v knihovně, ale nějak si ho nedokážu představit mezi knihami. Tam za něj spíš chodí některá z jeho holek.

„Vždycky odpovídáš na otázku otázkou?“ zeptá se.

„Chceš mě nachytat?“

„Víš, kdo jsem?“

Zacukají mi rty. „No jasně. David. Hraješ lakros.“

Zaváhá. „Špatně. Možná kdybys věděla, kdo jsem... třeba bych ti jeden balíček dal.“

Pozorně si ho prohlídnu. „Moje chyba. Daniel.“

„Ne.“

„Promiň. Dextere, povídej, jak si vedeme v nové lakrosové sezóně? Myslíš, že letos porazíme Lelandovu univerzitu? Nebo Whitmanovu? Slyšela jsem, že vám Hawthorne loni pořádně nakopal zadek.“

Lehce mu zčervenají tváře, a pokud bych měla hádat, řekla bych, že začíná být rozladěný. Je divné, že se mi líbí ho popichovat? Ano. Rozhodně.

Pokračuje v chůzi.

Vydám se za ním, ale on se po mně ostře ohlídne. „Ty mě sleduješ?“

„Haló, jdeme stejnou uličkou. Stává se často, že tě někdo sleduje? A proč?“

„Holky mě pronásledují všude. Jsem na to zvyklý, ale ty jsi tak trochu divná, a jestli budu muset zavolat ostrahu...“ Pokrčí širokými rameny.

Prosím?! Zajímku se rozhořčením a zároveň šílenou a, ano, iracionální potřebou tu kopačku naštvat. Mým cílem bylo pořídit video, ale teď ho chci především vytočit. Možná proto, že mi připomíná mého bývalého a jeho partičku.

„Já chci jenom ta Orea,“ odseknu.

Natáhne se pro pytlík M&M's, hodí si ho do vozíku a pokračuje v chůzi. „Hm, Walmart má určitě ještě otevřeno.“

Odolám nutkání dupnout si nohou. „To je na opačném konci města. Musím nakoupit a pak zajít za babičkou do domova důchodců. Víš, jaké sušenky má nejradši?“

„Vsadím se, že Orea,“ utrousí. „Chudák babička. Kdybys mě hezky poprosila a třeba trochu zamrkala, byl bych ochotný –“

„Dillone! Jaké pivo chceš? Není tu moc z čeho vybírat,“ zavolá Ashley s balíčkem šesti piv Bud Light v jedné ruce a Michelob v druhé. Zapózuje s nimi a já povytáhnou obočí. Ty šaty s kravským potiskem jsou opravdu hezké. Hodně přiléhavé, ale já nosívala stejně obepnuté, i když tak jako jí mi neslušely.

Široce se na ni usměje a jeho výraz se rozjasní. Tolik se liší od toho, kterým počastoval mě, že dostanu ještě větší zlost. „Ne, kotě, tyhle ne. Vezmi Fat Tire – jiný nepiju.“

„Flat Tire, jasně,“ zopakuje ona.

„Ne – Fat Tire,“ opraví ji.

Ona zafuní a zlostně se podívá na ty druhé holky. „Říkala jsem vám, že tyhle nechce!“ Pak se usměje na pana Sexy kařata: „Jasně, brouku! Co bych pro tebe neudělala!“

Pošle mu několik vzdušných polibků, na mě se sotva podívá a zmizí v jiné uličce. Když se otočím zpátky, zjistím, že přistoupil blíž ke mně. Jeho vůně mě zasáhne a zahltí moje smysly. Cítím kůži (což je pochopitelné) prodchnutou zemitou mužskou vůní a možná santalovým dřevem a vanilkou. Vážně nechutné.

Zakloním hlavu, abych na něj viděla. „Myslíš, že jsi nenápadný, co? Nemusíš odpovídat, to byla řečnická otázka. Co to děláš?“ Tón mého hlasu se postupně zvyšuje, protože se ke mně přibližuje.